

И нека да се подиграва съ менъ свѣтътъ.
 А съ моя патосъ салъ ще те размѣя,
 Ако не си отвикналъ отъ смѣхътъ.
 За свѣтове, слънца другъ да разправа,
 Азъ виждамъ салъ човѣкътъ какъ се изтезава.
 Тозъ малкий земенъ богъ е зашуренъ
 И смѣшенъ все тѣй, както въ първий день.
 Да, малко по-добрѣ би той живѣялъ,
 Съ лъжливий лжчъ ти да не бѣше го огрѣялъ;
 Това зове той разумъ и животь,
 И по-скоть съ него е отъ всѣки скоть;
 Но, чини ми се, ако позволите,
 Че той съ крака си дълги, като скакалицѣ,
 Безъ спиртъ лети, и припка и лети,
 Въ трѣвата все тази пѣсень си сумти!
 Поне и отъ трѣвата да не бѣга,
 А той на всждѣ втика свойта гага.

ГОСПОДЬ.

Отъ тебъ не ще ли друго да узная?
 Все тие сждни жалби ли до края?
 Кога и тебъ веднѣжъ ще угодя?

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Не, Господи! Азъ виждамъ вѣчно тѣзъ бѣда.
 И като гледамъ самъ човѣкътъ какъ страда
 Дори и менъ не ми се ще да го терзая.

ГОСПОДЬ.

Видѣ ли Фаустъ?

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Доктора?